

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Berragosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

La confabulació de l'Ebre

Així anomenen, a Aragó, la Confederació Regional Hidrogràfica de l'Ebre: la confabulació de l'Ebre i la Confederació dels que mengen de l'Ebre.

Tots els que, viu, escarnien En Costa i, mort, no prenen del seu programa el republicanisme, el collectivisme agrari, el laïcisme, les idees verament revolucionàries, s'agafen al sant-Cristó aquest de la política hidràulica per anar vivint i xuclant del pressupost.

Es clar. L'aigua no és republicana ni monàrquica, catòlica ni protestant, i els capellans i els catedràtics reaccionaris de la Universitat de Saragossa poden invocar el nom de Costa per a enganyar el poble i treure diners a l'Estat.

Però ací estem nosaltres per a aixafar-los la guitarra a aquests cantadors de "jotas".

Les confederacions hidrogràfiques són una creació artificial i sense cap ni peus de la dictadura, i amb la liquidació d'aquesta han de desaparèixer.

El de la hidrografia és un "truco" dels saragossans Giménez Soler, Rocasolano, etc., una invenció de Primo de Rivera per a oposar un regionalisme burocràtic i de regadiu, localista i pintoresc a l'autonomisme ampli, federal, humà i republicà de Catalunya.

Amb els diners de l'Estat, és dir, del poble, volen regar llurs erms propietaris i latifundistes i absentistes analfabets, que es trobarien milionaris sense esforç i que a lo millor no arrendarien després llurs terres i les deixarien sense conrear, com ara.

El benefici fóra pel feudalisme agrari i no pas pel pària de la terra. Treballàriem, ens sacrificariem pel diable, doncs.

I al mateix temps anirien engreixant-se uns quants senyors, que en les activitats privades i en la lliure concurrència no aconsegueixen surar i han d'apagar, pobres! la seva set amb l'aigua de l'Ebre.

Pels empresonats

SEGONS nota publicada per la Premsa diària, el ministre de Justícia, senyor Estrada, ha presentat a estudi dels seus companys de Gabinet el projecte d'ampliació d'amnistia. Segons aquestes mateixes referències oficials, el projecte del senyor Estrada diu que només comprendrà els delictes polítics.

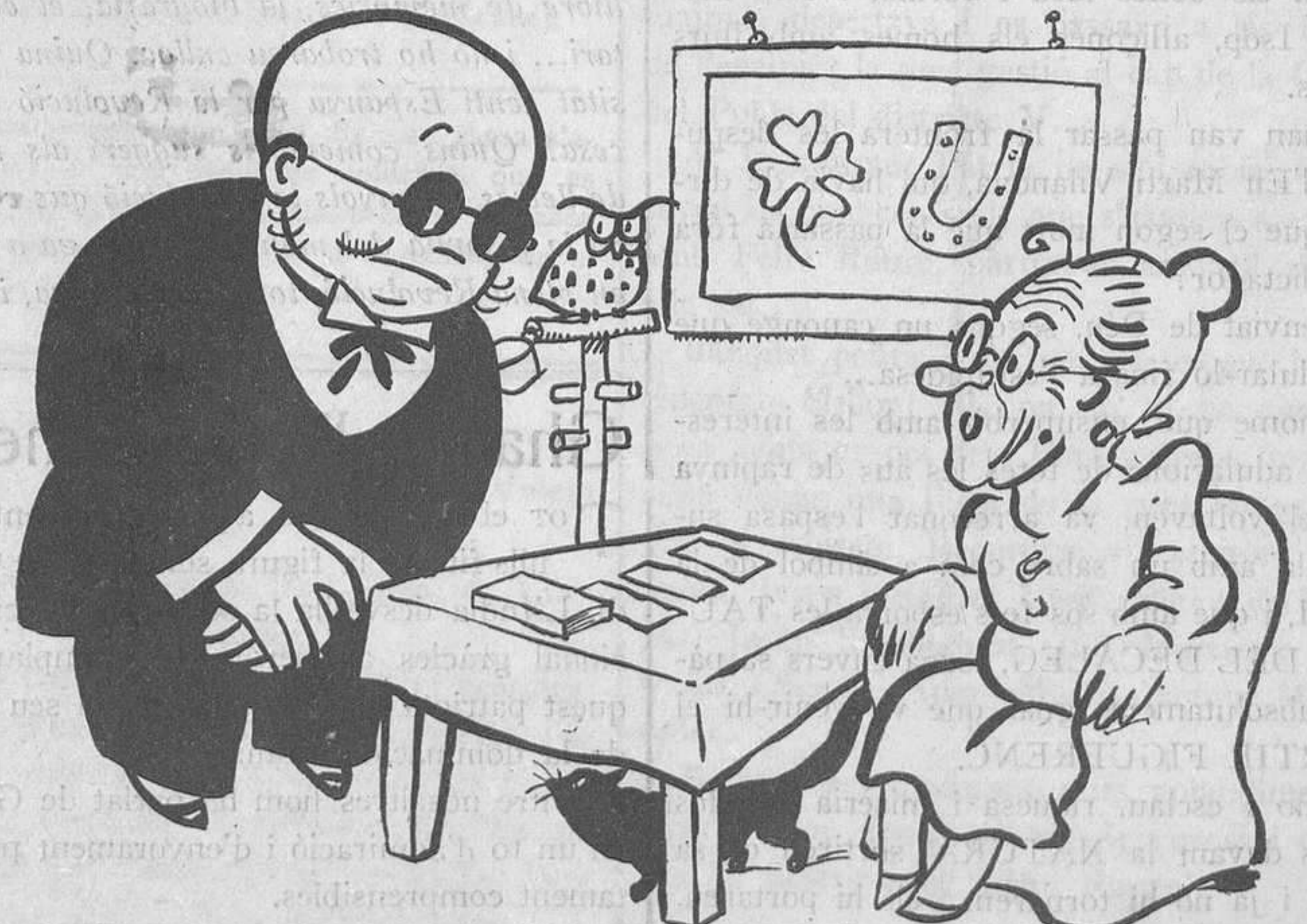
Ara, bé: ¿quin abast donarà el senyor Ministre a això dels "delictes polítics"? Perquè el nus gordià de la qüestió és aquí. La classificació general de delictes polític pot ésser feta de faisó diversa. Habitualment, el delictes polític és considerat el que és comès per mitjà de la impremta, la paraula o per mitjà de qualsevol altra forma d'expressió. A més a més, són considerats delictes polítics els que van contra l'Estat i els seus organismes representatius. Amb lleugeres variants, aquesta és la classificació més acceptada. ¿Es justa? No. Ho

seria, potser, quan les lluites contra les formes de l'Estat i els seus representants quedaven limitades a enderrocar les institucions que existien, per tal de reemplaçar-les per d'altres, o bé es limitaven a un canvi més o no tan radical de les persones que l'Estat representaven. D'aleshores ençà, però, ha plogut molt. Han passat moltes coses i ha estat profunda i substancialment modificat el concepte que les gents tenen de l'Estat, de les relacions de l'individu amb l'Estat i dels problemes que l'existència de l'Estat ens planteja. Acceptar l'antic concepte per ampliar l'amnistia, fóra tant com defraudar la confiança dels qui l'havien posada en el Govern per tal que ens comprengués.

El delictes polític existeix avui, com existia antigament. A més, però, del delictes polític, hi ha el delictes social, derivat del polític, en connexió íntima. ¿Pecariem d'indiscrets preguntant si el senyor Ministre, en dir "delictes polític", tingué en compte

Marcel·lí Domingo, il·lustre repúblic, al qual s'ha homenatjat darrerament, a Madrid, per la publicació del seu darrer llibre i per la seva actitud digna, durant la dictadura

A casa la quiromàntica

Sembla que la sort se li ha canviat: ara ve l'època de les vaques flaques

INTENCIONS

LLEGIU AQUEST LLIBRE

aquesta derivació? D'haver-la-hi tinguda, lamentàriem que se'n assenyalsés com a suspicagos. Sols ens ha guiat el desig d'arrencar a les presons nombrosos individus que hi sofreixen les tortures d'una condemna que no sempre fou justa, que moltes vegades fou el resultat d'un estat passional que emmenà els jutges a punir amb rigor ço que no ho mereixia. I de no haver el senyor Ministre tingut en compte l'alludida derivació, creiem que no és aquesta la voluntat i el desig dels mils de ciutadanes i ciutadans que, d'una forma o altra, han sollicitat l'ampliació de l'amnistia.

El delictes social és ja considerat, a tots els països avançats en aquestes matèries, com a delictes polític. I si la legislació espanyola no ho ha reconegut així encara, i el senyor Ministre vol ésser respectuós amb la llei no anant més enllà d'on mana, i no ho considera com diem, i com és, per als efectes de l'amnistia, causarà un desencís enorme en l'opinió, que vol, per raons de justícia ètica—superior, ¿qui ho dubta?, a la justícia material—, que es liquidi un passat que a tots ens fa envermellar, per bé que no amb la mateixa intensitat. I si, com diu la sentència llatina, *Vox populi, vox Dei*, la veu del poble, aquesta vegada, és que l'ampliació sollicitada compregui, enclogui, els delictes polítics, certament; però també els socials. I ho comprovarà, pot comprovar-ho, repassant els milers de telegrames tramesos. En tots són esmentats els delictes socials.

ANGEL PESTAÑA

Català: si ets republicà, no pots ésser de la "Lliga Regionalista".

Ja devies llegir les manifestacions del senyor Cambó a "Le Temps". Ha anat més enllà de la posició de Melquíades Alvarez quan es féu reformista. S'ha declarat monàrquic del tot.

Això està bé. Les idees i les posicions, clares.

Un altre mort ha passat la frontera

La vida política dels homes i dels pobles és, en gran part, un producte de l'atzar, de l'imprevist.

El futur sol sempre sorprendre'ns amb esdeveniments poques vegades paral·lels amb els que havia previst la nostra fantasia de galop dels somnis.

La nostra intel·ligència és tan limitada, tan curta de visió, en saber predir ço que el demà ens guarda, que hem d'anar de sorpresa en sorpresa en aquest joc de coses que la casualitat mou, talment com si una ànima els donés idea i forma, i com modern Isop, alligónes els homes amb llurs faules.

Quan van passar la frontera les despulles d'En Martí Vilanova, qui havia de dirnos que el segon mort que la passaria fóra l'ex-dictador?

L'enviat de Déu, segons un canonge que va adular-lo fins a l'estupidesa...

L'home que, ensuperbit amb les interessades adulacions de totes les aus de rapinya que el voltaven, va arrearar l'espasa suplint-la amb un sabre com a símbol de la LLEI, i que amb sos fets esborra les TAULES DEL DECALEG, tornà envers sa pàtria absolutament igual que va venir-hi el MÀRTIR FIGUERENC.

Amo i esclau, riquesa i misèria ambdós iguals davant la NATURA, sortiren de sa terra, i ja no hi tornaren... els hi portaren, fets un munt de carn putrefacta.

La casualitat amb llurs fets ens dona les més grans ensenyances.

S. F. R.

AVUI us haig de parlar, encara, d'un altre llibre. Els temps són d'agitació, d'inquietud, de neguit, de fronda. Millor, que ho siguin. La tranquil·litat, quan es perllonga massa, atrofia la sensibilitat. Es hora que retirem al recambró dels malendregos el "Pau, pau i repau" que sempre penjà, entre baves, dels llavis de la dictadura.

Aquest és el moment de fer política. Després de sis anys de silenci—de silenci vergonyós i merescut, perquè no sabèrem trencarlo—, és ara el moment de fer política. Però no de fer-la aquesta pobra gent que durant els passats sis anys han callat prudentment i prudentment s'han estat quietets a casa i ara criden i ho volen matar tot a les postres d'un banquet. Que cridin els que tenen dret a cridar. Que facin política els que tenen dret a fer-ne. I no una política de crit, de "latiguillo", de postres de banquet, sinó una política de comprensió i d'intel·ligència.

Parlar de llibres, escriure'n, ocupar-se de llibres és també fer política. I jo us vui parlar d'un llibre que unes mans amigües han portat a la meua taula de treball. Aquest llibre és una "narració biogràfica en tretze capítols", es titula "La vida d'En Joan Gralla: (Un vilatà del XIX)" i el signa Amador Garrell.

Aquest nom potser us serà desconegut. Amador Garrell és un home humil que ha donat poca feina a les línies; un home que no viu en una escaparata, que no fa parlar d'ell, que no és espectacular.

No sé que cap diari català s'hagi ocupat d'aquest llibre. Veritablement, llastimosament, els diaris catalans triguen massa a ocupar-se dels llibres catalans, quan els autors d'aquests llibres no pertanyen a cap dels clans o capelles literàries que aquí tenen la missió de donar cèdula literària o patent de savi.

I, això no obstant, Amador Garrell ha escrit un llibre excel·lent, un llibre que no pot silenciar-se. Malgrat l'anònim que ell ha volgut donar a les figures de "La vida d'En Joan Gralla", és una positiva, una valuosa contribució a la història de l'últim terç del segle XIX.

Aquestes biografies són molt convenients per a tot aquell que senti passió per la història. Ací a Catalunya, i a Espanya, hem pecat de manca de curiositat. No ens ha interessat res del que passava al nostre entorn, no hem sentit el noble desig de deixar el testimoni escrit del que havien vist els nostres ulls. Regireu arxius i hi trobareu alguns—pocs—documents oficials. Però cerqueu el llibre de memòries, la biografia, el comentari... i no ho trobareu enlloc. Quina curiositat senti Espanya per la Revolució Francesa? Quins comentaris suggerirí als homes de lletres espanyols la Revolució que canviava la fesomia del món? Moratín va a París en plena Revolució, torna a Espanya, i calla.

Ghandi, l'apòstol heroi

Tot el món té, en aquests moments, els ulls fets en la figura simbòlica de Ghandi. L'Índia desvetlla la seva consciència nacional gràcies a l'heroisme exemplar d'aquest patriota que vol alliberar el seu poble de la dominació britànica.

Entre nosaltres hom ha parlat de Ghandi en un to d'admiració i d'enyorament perfectament comprensibles.

—Homes així— sentireu a dir— són els que calen a tots els pobles...

Però els podeu objectar que aquests homes només són possibles quan els Estats sobirans o imperialistes deixen un marge de

Manuel de Godoy hi fa una lleugera i poruga allusió en les seves voluminoses Memòries. Un senyor de Belaúnde escriu una "Historia de la Revolució de Francia", plena d'errors i inversemblances francament còmiques; Pedro Crisóstomo Leyva, tradueix la Defensa que de Lluís XVI féu a la Convenció el ciutadà Desèze—"Convención Nacional. Defensa de Lluís XVI. Pronunciada en la Càmera de la Convención Nacional el miércoles 26 de diciembre de 1792, el año primero de la pretendida República. Por el ciudadano Desèze, uno de sus defensores apasionados. Es un compendio del origen y progresos de la Revolución de Francia, y un testimonio auténtico de sus operaciones. Tradúxola para noticia del público Don Pedro Crisóstomo Leyva. Año de 1793. Ilustrada con notas aclaratorias por el mismo"—i la publicà al Puerto de Santa Maria, en l'impremta de don Luis de Luque y Leyva, l'any 1793. L'any 1836, quan a Espanya encara duraven les persecucions de l'Angel Exterminador, es publiquen, a València, en la impremta de B. Gimeno, les "Cartas de Heleodoro a Napoleón", traducció castellana no signada.—"Cartas de Heleodoro a Napoleón Bonaparte. Desde el 13 Ventoso año 8 (4 de Mayo 1800) hasta el 17 de Mayo de 1814. Va añadida la carta de un francés al Sr. Conde de Artois en mesidor año 12 (julio 1804). Traducción castellana, 4 tomos. Valencia: Imprenta de J. B. Gimeno. 1836.— Amb les primeres traduccions de Lamartine, Bernardí de Saint-Pierre i el vescomte de Chateaubriand, es tradueix—anònimament també— una "Historia de los amores secretos de Napoleón Bonaparte".—"Historia de los amores secretos de Napoleón Bonaparte. Comprobada con las memorias más auténticas de su servidumbre. Por un ayuda de cámara. Traducción española. Almería: Imprenta de Ortiz. 1837.—

En general, no s'ha tingut el gust per la història. Santos Oliver fou un apassionat de la Revolució Francesa, i n'ha deixat uns estudis admirables. Avui Carles Rahola sembla especialitzar-se en l'època de la dominació napoleònica a Espanya. El marquès de Villa Urrutia ha dedicat uns estudis—potser un xic massa parcials—a Teresa Cabarrús i a Madame Stael, filles l'una i l'altra de financier.

La Història, a Espanya, té pocs comentaristes, perquè ha deixat pocs testimonis, perquè ha estat un país poc aficionat a escriure.

Ha fet bé Amador Garrell en donar-nos aquest llibre de "La vida d'En Joan Gralla"; llibre tant o més interessant que una novella; llibre escrit amb una admirable força evocadora; llibre que és un document viu de les horres de l'última carlinada, de la lluita per un ideal de pau, llibertat i justícia.

Lluís CAPDEVILA

tolerància als seus súbdits. Cal tenir en compte que a molts altres països un Ghandi no hauria pogut arribar a aconseguir l'aureola de prestigi que ha aconseguit a l'Índia. La tolerància britànica pot ésser, si volem, una tolerància política amb segones intencions amagades, però cal reconèixer que, sense aquesta tolerància de les autoritats angleses, Ghandi no seria l'apòstol generós i exemplar que avui dia ha desvetllat l'atenció de tot el món i que compta amb la simpatia de tots els pobles dominats.

Us imagineu un Ghandi, en un altre terreny, en temps de la dictadura? Us imagineu un Ghandi que volgués desvetllar les consciències atrofiades dels milers i milers

d'italians sotmesos per força a la dictadura feixista? Al primer discurs vibrant que fes a la multitud, seria engarjolat, i allí s'acabaria tot. Ja no se'n parlaria més. Totes les possibilitats oratòries i patriòtiques d'aquell geni restarien apagades entre les quatre parets d'una cella...

No es tracta pas de cantar les gràcies polítiques de l'imperialisme britànic, tan indesitjable com tots els imperialismes del món. Es tracta de fer veure l'enorme camí realitzat pels principis fonamentals de la llibertat humana aconseguint que pobles democràtics com l'anglès s'hagin trobat empenyos a cercar la difícil fórmula que faci compatible el manteniment d'un gran imperi colonial que li és indispensable, amb l'existència de la seva tradició de poble constitucional, liberal, i democràtic...

La fórmula és difícil; i, sense les disfresses polítiques a què donen lloc les necessitats i les martingales a què es lliuren els països que tenen "mandats", no seria pas possible trobar-la.

DOMÈNEC DE BELLMUNT

Quan el cadàver de Vicents Blasco Ibàñez, si és que passa els Pireneus, arribi a Barcelona, cal que la Catalunya liberal li reti honors de gran republicà

Tenebres

ENCARA estem mig a les fosques. Deixem que claregi, per encarrilar bé l'opinió. El raig de llum que ha entrat per la finestra entreoberta, més que claror, ens ha portat enlluernament, després de sis anys de fosca. No vui dir pas que hem d'esperar veure-hi més clar per a obrar o preparar el terreny de les obres; no vui dir que s'hagi d'esperar a jutjar el passat (car la dictadura, a l'interior de tot home bon ciutadà, ja està prou jutjada); però sí que l'actualitat política no està pas clara ni clareja per ara.

Entremig del nostre enlluernament hem de reconèixer que el raig de claror no ens deixa veure sinó allò que es pot, no allò que es voldria albirar. Per una part, doncs, ens sembla que s'ha enraonat massa, sense saber ben bé com s'ha d'enraonar, i, en canvi, per altra part, ens sembla que s'ha enraonat poc i s'ha fet poc soroll, que s'hauria hagut de moure l'opinió amb coratge i treure a rel·luir les manipulacions polítiques, per a obrir la finestra de bat a bat per veure-hi ben clar.

El poble respira una mica, però segons quins aires vol respirar, encara es troba amb el pulmó oprimat. S'ha retornat al seu amo lo que s'havia pres, però encara no s'ha procedit així amb el Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria.

Altrament, a les U. P. se les deixa morir, però no se les enterra, cosa que hauria d'estar feta amb un cop de ploma, perquè no serveixen per res absolutament, si no és per fer mal. Els sometents tampoc no se'ls ha exclòs, i ja és hora que es dissolguin aquestes colles humiliades i acovardides. No les hauríem de veure més, almenys en la forma que avui estan constituïdes.

Al "Centre" s'hi aixopluga la plaga dels que sols es valen de la imposició i dels que són capaços d'engegar insults i algun tret de pistola des d'un entresol "reservat" de la sala d'espectacles. A la U. P. s'hi emparen aquells que admiren i necessiten la mà dura i el fuet, com aquells burros tan burros que, si no hi ha bastó, no tiren avant.

Cal que sortim d'aquestes tenebres, que, si s'han desfet per unes coses, es dissolguin per les altres. Cal que ens deixin veure-hi clar, per saber què s'ha de fer amb aquestes malures que encara patim a casa nostra.

J. M. RIPOLLÉS SEGARRA

Correu de l'Estranger

LA DEMOCRÀCIA I EL DESARMA-
MENT

En virtut del tractat de Versalles, els vencedors de la gran guerra van desarmar els vençuts. Però segons els termes del mateix tractat, això es va fer "per tal de facilitar la limitació general d'armaments en totes les nacions".

Totes les nacions belligerants quedaven, doncs, obligades — no solament per una obligació moral, ans també per una obligació de caràcter jurídic — al desarmament.

Doncs, bé! A hores d'ara, Alemanya — per no citar més que un cas — ha complert les seves obligacions. I això ha estat constatat oficialment pel mariscal Foch.

Alemanya no té avions militars ni artilleria pesada. Ha reduït els seus efectius a cent mil homes, destinats exclusivament a mantenir l'ordre.

Què li respondran, doncs, els antics aliats, quan, amb el tractat de Versalles a les mans, els digui:

—O compliu els vostres compromisos, reduint, també, en la mateixa proporció, els vostres efectius, o bé nosaltres ens tornarem a armar.

Per tal de fugir d'aquest dilema, França diu que Alemanya no ha desarmat realment, que podria aplegar, en cas d'un conflicte, els armaments necessaris, que la nació francesa, ja prou escarmentada, ha de garantir la seva seguretat...

Molt bé; però si la França reivindica aquest dret, no el pot refusar a les altres nacions, i aleshores tota l'Europa, malgrat totes les conferències, gira en un cercle viciós. La primera condició per a un veritable desarmament, és que existeixi una confiança recíproca, confiança que portarà, com una conseqüència natural, la seguretat per a tots.

I no hi haurà confiança mentre els interessos de classe dominin. Són aquests interessos divergents els que ocasionen les diverses cobejances imperialistes, sempre, per natura, inconciliables.

Solament les democràcies, les democràcies polítiques i socials, poden imposar la pau.

Cal parlar net i clar. No és hora de posicions misterioses. Les paraules són precises i concloents.

Dieu, a més a més de com us dieu, a quin partit pertanyeu.

L'ESCOLA ÚNICA

No hi ha cap altra reforma, per a una democràcia ben organitzada, més estimada que aquesta: l'escola única.

Un poble, avui dia, sols pot ésser apreciat per la seva cultura i pel seu treball. Entre els pobles, com entre els individus: sempre, per damunt de la fortuna i del naixement, sempre són aquests dos elements els que fixen, d'una manera justa i definitiva, la superioritat d'un home o d'un poble sobre un altre home o un altre poble.

Per instrucció no s'ha d'entendre aquella cultura (?) superficial que tractava d'imposar a Espanya un ministre d'Instrucció pública tan pintoresc com fou el senyor Callejo. El senyor Callejo creïa, per exemple, que avui no calia saber escriure, per tal com amb les màquines tot s'arrégla. I va fer obligatòria l'ensenyança de la mecanografia a tot arreu...

Mecanografia i història sagrada. Ve't ací

els dos punts forts del senyor Callejo... En fi, coses del directori...

Cal renovar completament la instrucció. Instruir, sobretot, la part més endarrerida i ignorant del poble.

Observeu els pobles més forts: són aquells en els quals la instrucció està més difosa, aquells en els quals el nombre d'analfabets és reduïdíssim o nul.

Hi ha gent que creu encara que la ignorància del poble és una garantia de l'ordre públic i de l'estabilitat social. No hi ha al món un error més estúpid i, ensems, més infame.

França ha dat recentment un gran pas vers l'escola única. Aquí, en aquest país, en canvi, malgrat els milions dilapidats per la dictadura, són a mils els infants que encara no poden anar a l'escola...

Es infamant!

Estigueu alerta per a la signatura de manifestos. No els firmeu tots. Fixeu-vos en el que diuen, abans de signar res.

El sarau de mar

Damunt de la taula,
per tema cabdal,
tenen els polítics
l'assumpte naval.

I, en tant que hom espera
els desarmaments,
els més pacifistes
s'armen fins les dents.

Donen per excusa,
davant del país,
que el nivell de forces
produceix l'encís.

Que quantes més armes
entrin al sarau,
més ferma i segura
mantindrem la pau.

Diu que la marina
dels Estats Units
als vaixells d'Europa
deixarà petits.

Ahir fou Bretanya
qui s'armà de bo;
avui Mussolini,
la França, el Japó.

Tan gran és la febre,
ja arriba a tals graus...
que Andorra i Suïssa
també volen naus.

Vinguen pressupostos;
mils de milions,
per a adquirir monstres
que se'n van a fons.

Or a cabassades
per a submarins,
torpeders de luxe,
creuers gegantins.

Qui en tingui, que en gastí,
car els "patacons"
(perquè bé rodolin)
els van fer rocons.

Mes... compte amb les coses
que es donen per res,
com la sang del poble
que es veu compromès!...

¿Es dir, que més ferma
mantindrem la pau,
com més armes tinguin
per fer-se un bon blau?

Doncs hom juraria
que, als brandes pinxets,
no és prudent ni docte
dar-los ganivets.

FORLIFE.

¿Què queda d'aquells polítics realistes, dels polítics d'interessos? Res.

¿Què queda dels polítics idealistes? Tot.

Homenatge a Marcel·lí Domingo

A Madrid s'ha celebrat un banquet d'homenatge a Marcel·lí Domingo. Hi havia més de cinc-cents comensals.

I val a dir que no ha estat un banquet com tants. La gent hi ha anat per a quelcom més que per a menjar. Hi ha anat per a respirar un xic d'aquest aire que feia anys no es respirava a Espanya: Llibertat.

Hi ha hagut discursos, hi ha hagut entusiasme. Fins hi ha hagut detencions.

Es pot dir, doncs, que ha estat un èxit.

—Què fas ara? Passes el rosari?
—Sí; aquest sant és el sant de la meva devoció

La veu del poble

EL poble demana l'amnistia de tots els empresonats i exiliats polítics.

El poble demana el sanejament de diputacions i Ajuntaments.

El poble demana llibertat de paraula i d'opinió.

El poble demana que es reparin les injustícies i atropells que la dictadura ha causat als que no volien combregar en el seu "credo", que és com combregar amb rodes de molí.

El poble demana que s'exigeixin responsabilitats als causants de tant disbarat, de tant desori, de tant desgavell.

El poble demana justícia!

CALDES DE MONTBUY

D festa. Al matí se celebrà una solemne JUMENGE passat, la nostra vila estava de processó dels fervents devots que, amb diverses tandes, han anat a tancar-se per fruitar les delícies dels Sants Exercicis Espirituals.

Els veïns de la nostra vila que encara es deixen dominar pel corrent, s'han aplegat a treure un cobrellit al balcó, en la majoria dels quals hi havia un gran paper-anunci, amb un emblema que sembla talment un ventilador, amb unes lletres al mig i a cada punta.

Es hora ja que ens despertem tots ple-gats d'aquest somni que ens enerva, que mirem amb amor el bon camí, i deixem tots els ignorants, i hipòcrites que continuïn les seves tradicionals poca-soltes, mentre nosaltres, bo i encarnant-nos a una altra vida, aprenem una nova civilització, la qual ens manca, que servirà per enfortir, instruir i democratitzar els nostres fills.

No vulguem que els intel·ligents es burlin de nosaltres. Avui, quan estaven tots els domassos posats, hom ha vist uns joves i senyoretetes excursionistes que amb el seu semblant aparentaven ésser estrangeres, i adonant-se de les penjarelles de cada balcó, han esclafit a riure i burlar-se'n; aquest acte m'ha dolgut molt en veure que hi ha qui s'adona i es burla de la ignorància de la nostra simpàtica vila.

No vulguem ésser ignorants; no vulguem que ningú es burli de nosaltres; seguim les lliçons que ens donen diàriament els homes d'esquerra Republicana com En Rovira i Virgili, Angel Samblancat, Lluís Capdevila i altres, alguns dels quals havem tingut l'honor d'escoltar alguna vegada a casa nostra.

AVELÍ SUBIRANA

E. P.—Anirà.
Corresponsal (Tortellà).—Anirà, perquè és interessant i està ben escrit.
A. S. (Caldes de Montbui).—Va. Agraïts, i saluteu els amics.
Ali-Bey (Anglès).—No passaria.
R. A. (Sallent).—Potser ho publicarem.
F. P. R. (Miralcamp).—El vostre prec el respondrà Ll. C. en un article. Us estem agraïts perquè us interesseu per tot ço que significa cultura.

Corresponsal (Igualada).—Anirà.

AQUEST NUMERO HA PASSAT
PER LA CENSURA

Impremta "La Campana", Om, 8, Barcelona